

at gøre sig bekendt med disse Erklæringer, men da det er ret længe siden, vi have haft denne Sag til Forhandling, vil jeg særlig hende ærede Medlemmers Opmærksomhed paa Vandbygningsdirektørens Erklæring, som er affattet med stor Sagkundskab. Samtlige Erklæringer gik ud paa, at det var utilraadeligt at sætte saa ringe Dybde- og Afstandsbestemmelser. Jeg skylder nu her at udtale, at, efter at disse Erklæringer fra sagkyndige vare forelagte og vare komne til Forslagsstillernes og Ordførerens Kundskab, udtalte Ordføeren, at han og Forslagsstillerne saa lidt som nogen ønskede i mindste Maade at svække det naturlige Værn mod Havet, men at de, som ønskede at indskrænke Stenfiskernes Ret, have Bøvisbyrden paa deres Side for, at det var nødvendigt. Den ærede Ordfører udtalte altsaa, at han ikke ønskede at svække det naturlige Værn, og jeg skylder ham at udtale, at han under de videre Forhandlinger loyalt har fastholdt denne Udtalelse. Nogle lignende Udtalelser fremkom under den Diskussion, som fandt Sted i „Dansk Ingeniørforening“. Nu maa man jo gaa ud fra, at Ingeniørerne i og for sig ere tilbøjelige til at stille sig imod Indskrænkninger i Adgang til at tage Materiale fra Havet, og det udtaltes ogsaa fra forskellige Sider, idet man henpegede paa de glimrende Materialer, man havde til Bygning i Sverige — en Ingeniør brugte det Udtryk, at Tænderne maatte løbe i Vand paa os Danske, naar vi saa de Materialer, de havde der —, at vi vare her indskrænkede til for en stor Del at hente disse Materialer op fra Havets Bund, saa vel til Vejanlæg som til Betonanlæg og Bygningsanlæg. Men trods det, at „Dansk Ingeniørforening“ paa Forhaand maatte antages at være imod Indskrænkninger i at benytte saa frit som muligt de Materialer, som findes i Havet, resulterede dog Forhandlingerne i, at man erkendte, at selvfølgelig bør Hensynet til Kysten være det fornemste. Jeg tror, at naar man fastholder dette Punkt, som for mig er et Hovedpunkt, vil man ogsaa kunne opnaa et Resultat af disse Forhandlinger. Der kan være Tale om noget mere eller noget mindre, der kan være Tale om skarpere Forholdsregler lige over for enkelte Kyststrækninger, og der kan ogsaa til Genæld gives større Frihed paa andre Kyststrækninger, som ikke trænge saa stærkt til Forsvar, naturligt Værn. Men er man først enig om, at Hovedsagen her ikke bør være Stenfiskerne, men bør være Kysten, saa tror jeg, at man man kunne naa til et Resultat. — Jeg ønsker her at indskyde,

at vi vist alle sammen gerne ville være saa humane mod Stenfiskerne som muligt, og jeg tror, at vi alle ville søge gennem dette Lovforslag at lægge saa faa Hindringer i Vejen for deres Erhverv som muligt. Det er ogsaa min Overbevisning, at der vil kunne paavises store Kyststrækninger, Sandbanker, som strække sig langt ud i Havet, hvor Stenfiskerne uden Fare for Kysten ville kunne øve deres Erhverv, men man maa paa den anden Side ikke lade sig lede hen til at give dem frit Spil paa Steder, hvor Udøvelsen af deres Erhverv kan og vil medføre Fare for Kysten.

Ærede Medlemmer ville se, hvorledes Hensynet til Kysten lidt efter lidt under Forhandlingerne arbejdede sig frem. Som jeg bemærkede i Begyndelsen af mine Udtalelser, var Forslaget udelukkende fremsat i Stenfiskernes Interesse, men som Følge af de Oplysninger, der fremkom, fremarbejdede der sig lidt efter lidt en stærk Interesse for Bevarelsen af Kysten, og det viste sig ogsaa, da Lovforslaget kom herop i dette Ting, at det var væsentlig forandret. Ganske særlig vil jeg pege paa to Punkter. Der var, som nævnt, foreslaet i § 1 en Dybdebestemmelse af 4 Fod, og en Afstandsbestemmelse af 100 Alen ud i Vandet. Afstandsbestemmelsen var fuldstændig strøget, saa Forslagsstillerne vare gaaet med til det samme, som hidtil var bestemt i Loven af 23de Januar 1862, nemlig at der ingen Grænse skulde være. Medens Lovforslaget, inden det kom herop, nærmest kunde have haft som Titel: Lovforslag om Bortagelse eller Fjernelse af Hindringer, som ere til Stede for Stenfiskernes fri Udøvelse af deres Erhverv alle Steder, saa kunde det virkelig med Rette bære Titlen: Lovforslag om Kystfredning, da det kom herop. Jeg har allerede anført en af Grundene til, at dette er sket, nemlig de sagkyndiges Erklæringer, og i det hele de Overvejelser, der havde fundet Sted under Sagens Forhandling. Men der var endvidere indtraadt to Momenter, som jeg tror havde haft ret stor Betydning, og som i hvert Fald for mig under Forhandlingerne have haft overordentlig stor Betydning. Jeg sigter her til den Storm, som fandt Sted den 5te December 1899, og som viste, i hvor høj Grad hele Kysten fra Kjøbenhavn til Helsingør og Nord for Helsingør opefter, er udsat for Havets Angreb. Ærede Medlemmer ville endnu erindre fra tidligere Forhandlinger, at der er anført Detailler om, hvor store Ødelæggelser der skete, og at der maatte anvendes store Summer paa Sikringen af Kysten ved Glacier langs